Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 5. júna 2014*

„Dohovor, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda — Článok 54 — Zásada ne bis in idem — Pôsobnosť — Uznesenie o zastavení konania pred podaním obžaloby pre nedostatok dôkazov vydaný súdom zmluvného štátu — Možnosť obnovy súdneho vyšetrovania v prípade novoobjavených skutkových okolností a/alebo dôkazov — Pojem osoba, ktorá bola ‚právoplatne odsúdená' — Trestné stíhanie v inom zmluvnom členskom štáte proti rovnakej osobe a pre trestný čin spáchaný rovnakými skutkami — Zánik obžaloby a uplatnenie zásady ne bis in idem"

Vo veci C-398/12,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 35 EÚ, podaný rozhodnutím Tribunale di Fermo (Taliansko) z 11. júla 2012 a doručený Súdnemu dvoru 29. augusta 2012, ktorý súvisí s trestným konaním proti:

M,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory L. Bay Larsen (spravodajca), podpredseda Súdneho dvora K. Lenaerts, vykonávajúci funkciu sudcu štvrtej komory, sudcovia M. Safjan, J. Malenovský a A. Prechal,

generálna advokátka: E. Sharpston,

tajomník: A. Impellizzeri, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 12. septembra 2013,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Q a R, v zastúpení: C. Taormina a L. V. Mascioli, avvocati,

— talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci G. Palatiello, avvocato dello Stato,

— belgická vláda, v zastúpení: T. Materne a C. Pochet, splnomocnení zástupcovia,

— nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a J. Kemper, splnomocnení zástupcovia,

— holandská vláda, v zastúpení: C. Schillemans, M. de Ree, C. Wissels a B. Koopman, splnomocnené zástupkyne,

* Jazyk konania: taliančina.

— rakúska vláda, v zastúpení: A. Posch, splnomocnený zástupca,

— poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, M. Arciszewski, M. Szpunar a M. Szwarc, splnomocnení zástupcovia,

— švajčiarska vláda, v zastúpení: D. Klingele, splnomocnený zástupca,

— Európska komisia, v zastúpení: F. Moro a R. Troosters, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 6. februára 2014,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 54 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda, zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 19; Mim. vyd. 19/002, s. 9) podpísaného 19. júna 1990 v Schengene (ďalej len „DVSD“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci trestného konania začatého v Taliansku proti pánovi M. na základe trestného činu spáchaného rovnakými skutkami, ako boli skutky, ktoré boli predmetom paralelného vyšetrovania v Belgicku, za sexuálne násilie, ktorého sa dopustil v období od mája 2001 do februára 2004 na území Belgicka na maloletej osobe.

Právny rámec

Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd

3 Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaný v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“) obsahuje vo svojej prílohe Protokol č. 7 podpísaný v Štrasburgu 22. novembra 1984 a ratifikovaný 25 členskými štátmi Európskej únie (ďalej len „protokol č. 7 k EDĽP“), ktorého článok 4 s názvom „Právo nebyť opakovane súdený alebo trestaný“ znie:

„1. Nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcom právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu.

2. Ustanovenia predchádzajúceho odseku nie sú na prekážku obnove konania podľa zákona a trestného poriadku príslušného štátu, ak nové alebo novoodhalené skutočnosti alebo podstatná chyba v predchádzajúcom konaní mohli ovplyvniť rozhodovanie vo veci.

3. Od tohto článku nemožno odstúpiť podľa článku 15 [EDĽP].“

Právo Únie

Charta základných práv Európskej únie

4 Článok 50 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), nazvaný „Právo nebyť stíhaný alebo potrestaný v trestnom konaní dvakrát za ten istý trestný čin“, znie:

„Nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní za trestný čin, za ktorý už bol v rámci Únie oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom v súlade so zákonom.“

Protokol (č. 19) o schengenskom acquis

5 Protokol (č. 19) o schengenskom acquis začlenenom do rámca Európskej únie, ktorý tvorí prílohu Lisabonskej zmluvy (Ú. v. EÚ C 83, 2010, s. 290), vo svojich článkoch 1 a 2 uvádza, že Belgické kráľovstvo a Talianska republika patria medzi členské štáty, na ktoré sa uplatňuje schengenské acquis.

Protokol (č. 36) o prechodných ustanoveniach

6 V súlade s článkom 10 ods. 1 a 3 protokolu (č. 36) o prechodných ustanoveniach, ktorý tvorí prílohu Zmluvy o FEÚ, právomoci Súdneho dvora podľa hlavy VI Zmluvy o EÚ v znení platnom pred nadobudnutím platnosti Lisabonskej zmluvy ostávajú rovnaké päť rokov od nadobudnutia platnosti Lisabonskej zmluvy, pokiaľ ide o akty Únie, ktoré boli prijaté pred nadobudnutím platnosti Lisabonskej zmluvy vrátane prípadu, keď boli akceptované podľa článku 35 ods. 2 EÚ.

Vyhlásenie na základe článku 35 ods. 2 EÚ

7 Z informácie týkajúcej sa dátumu nadobudnutia účinnosti Amsterdamskej zmluvy uverejnenej v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* z 1. mája 1999 (Ú. v. ES L 114, s. 56) vyplýva, že Talianska republika vyhlásila na základe článku 35 ods. 2 EÚ, že uznáva právomoc Súdneho dvora rozhodovať o návrhoch na začatie prejudiciálneho konania podľa podmienok stanovených v článku 35 ods. 3 písm. b) EÚ.

DVSD

8 Súčasťou schengenského acquis je najmä DVSD. V hlave III DVSD nazvanej „Polícia a bezpečnosť“ sa nachádza kapitola 3 s názvom „Zákaz dvojitého trestu“. Podľa článku 54 DVSD, ktorý sa nachádza v kapitole 3:

„Osoba právoplatne odsúdená jednou zo zmluvných strán nesmie byť pre ten istý čin stíhaná inou zmluvnou stranou, a to za predpokladu, že v prípade odsúdenia bol trest už odpykaný alebo sa práve odpykáva, alebo podľa práva štátu, v ktorom bol rozsudok vynesený, už nemôže byť vykonaný.“

Belgické právo

9 Článok 128 belgického Code d’instruction criminelle (zákon o trestnom súdnom konaní, ďalej len „CIC“) stanovuje, že v prípade rozhodovania o podaní obžaloby, „ak podľa predbežnej procesnej komory skutočnosti nenasvedčujú spáchaniu trestného činu, prečinu alebo priestupku, alebo proti obvinenému neexistujú žiadne skutkové okolnosti a/alebo dôkazy, tá rozhodne, že v konaní sa nebude pokračovať“.

10 Článok 246 CIC uvádza:

„Ak vyšetrovací senát rozhodol, že na podanie obžaloby nie sú dôvody, obvineného nemožno neskôr obžalovať pre trestný čin spáchaný rovnakými skutkami s výnimkou prípadu, ak by sa objavili nové skutkové okolnosti a/alebo dôkazy.“

11 Článok 247 CIC stanovuje:

„Za nové skutkové okolnosti a/alebo dôkazy sa považujú svedecké výpovede, listiny a zápisnice, ktoré nebolo možné predložiť na prešetrenie vyšetrovacím senátom a ktoré sú spôsobilé buď posilniť dôkazy, ktoré vyšetrovací senát považoval za nedostatočné, alebo prezentovať skutky novým spôsobom, na základe ktorého by sa mohla zistiť pravda“.

12 Zo spisu vyplýva, že belgický Cour de cassation (kasačný súd) rozhodol, že články 246 a 247 CIC sa vzťahujú tak na rozhodnutia vyšetrovacieho senátu o zastavení trestného stíhania, ako aj na všetky prípady, v ktorých súdy vedúce vyšetrovanie vrátane predbežnej procesnej komory ukončili vyšetrovanie vydaním rozhodnutia o zastavení konania.

13 Článok 248 CIC stanovuje, že ak by sa objavili nové skutkové okolnosti a/alebo dôkazy, vyšší policajný úradník alebo vyšetrovací sudca pošlú kópie listín a dôkazy vyššiemu prokurátorovi na odvolací súd. Na žiadosť vyššieho prokurátora na odvolacom súde ustanoví predseda vyšetrovacieho senátu sudcu, pred ktorým sa na základe žiadosti prokuratúry bude viesť nové vyšetrovanie.

Talianske právo

14 Podľa článku 604 talianskeho trestného zákona trestné činy sexuálneho násilia, ktorých sa dopustili talianski štátni občania, možno stíhať v Taliansku aj vtedy, ak boli spáchané v cudzine.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

15 Pána M, talianskeho štátneho občana s bydliskom v Belgicku, vyšetrovali na základe niekoľkých trestných oznámení podaných jeho nevestou Q v roku 2004 vo veci početných skutkov týkajúcich sa sexuálneho násilia alebo nedovoleného konania týkajúceho sa sexuálnych vzťahov, akým je nemravné konanie, na maloletej osobe mladšej ako šestnásť rokov.

16 Tieto skutky mal spáchať na území Belgicka na N, svojej maloletej vnučke narodenej 29. apríla 1999, v období od mája 2001 do februára 2004 za účasti svojho syna O, otca N.

17 Po ukončení vyšetrovania, počas ktorého boli obstarané a posúdené rôzne dôkazy, predbežná procesná komora Tribunal de première instance de Mons (Prvostupňový súd v Mons) prijala uznesením z 15. decembra 2008 rozhodnutie o zastavení konania pred podaním obžaloby pre nedostatok dôkazov (ďalej len „uznesenie o zastavení konania“).

18 Rozsudkom z 21. apríla 2009 vyšetrovací senát Cour d’appel de Mons (Odvolací súd v Mons, Belgicko) toto uznesenie o zastavení konania potvrdil. Odvolanie podané proti tomuto rozsudku bolo zamietnuté Cour de cassation (kasačný súd, Belgicko) rozsudkom vyhláseným 2. decembra 2009.

19 Počas vyšetrovania prebiehajúceho na belgickom území sa na základe trestného oznámenia z 23. novembra 2006, ktoré na oddelení talianskeho policajného zboru podala Q, v Taliansku začalo proti pánovi M nové trestné konanie pred Tribunale di Fermo pre trestný čin spáchaný rovnakými skutkami, aké sú skutky uvedené v bodoch 15 a 16 tohto rozsudku.

20 Dňa 19. decembra 2008 po ukončení vyšetrovania, ktoré v podstate zopakovalo súčasne vykonávané vyšetrovanie v Belgicku, vyšetrovací sudca Tribunale di Fermo podal obžalobu proti M, o ktorej mal rozhodnúť senát tohto súdu.

21 Na pojednávaní, ktoré sa konalo 9. decembra 2009 pred Tribunale di Fermo, pán M uviedol, že má právo dovolávať sa zásady *ne bis in idem* vzhľadom na rozsudok Cour de cassation z 2. decembra 2009.

22 Prokurátor a advokáti pani Q, aj keď pripustili zhodnosť skutkových okolností, ktoré boli predmetom vyšetrovania v Belgicku a Taliansku, napadli existenciu rozsudku vo veci samej ako rozsudku s právnou silou rozhodnutej veci a v tejto súvislosti tvrdili, že uznesenie o zastavení konania z 15. decembra 2008 netvorí prekážku neskoršej obnovy konania na základe nových skutkových okolnosti a/alebo dôkazov.

23 Vnútroštátny súd uvádza, že uvedené uznesenie o zastavení konania bráni tomu, aby obvinený bol znova súdený, pokiaľ sa proti nemu nevyskytnú nové skutkové okolnosti a/alebo dôkazy, ako to je definované v článku 247 CIC.

24 Vnútroštátny súd rovnako tvrdí, že podľa belgického práva k obnove vyšetrovania na základe nových skutkových okolnosti a/alebo dôkazov môže dôjsť iba na návrh prokurátora.

25 Za týchto okolností Tribunale di Fermo rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„Má právoplatný rozsudok o zastavení trestného konania vyhlásený [súdom] členského štátu Európskej únie, ktorý pristúpil k DVSD, na základe rozsiahleho prešetrenia vyšetrovacích orgánov v rámci konania, ktoré možno v prípade výskytu nových dôkazov obnoviť, vylučujúci účinok vo vzťahu k podaniu obžaloby alebo uskutočneniu súdneho procesu vo veci rovnakých skutkov a voči rovnakej osobe v inom štáte, ktorý je zmluvnou stranou DVSD?“

O prejudiciálnej otázke

26 Vnútroštátny súd sa svojou prejudiciálnou otázkou v podstate pýta, či sa má článok 54 DVSD vykladať v tom zmysle, že uznesenie o zastavení konania pred podaním obžaloby, ktoré je v zmluvnom štáte, v ktorom bolo toto uznesenie vydané, prekážkou nového vyšetrovania za trestný čin spáchaný rovnakými skutkami proti osobe, ktorej sa toto uznesenie týka, pokiaľ sa prípadne proti tejto osobe nevyskytnú nové skutkové okolnosti a/alebo dôkazy, sa má považovať za rozhodnutie predstavujúce právoplatný rozsudok v zmysle tohto článku, a tvoriť tak prekážku novému vyšetrovaniu proti tejto osobe za ten istý trestný čin v inom zmluvnom štáte.

27 Tak ako vyplýva zo samotného znenia článku 54 DVSD, nikto nemôže byť stíhaný v jednom zmluvnom štáte pre ten istý čin, za ktorý už bol v prvom zmluvnom štáte „právoplatne odsúdený“.

28 Na určenie toho, či súdne rozhodnutie predstavuje rozhodnutie, ktoré právoplatne odsúdilo nejakú osobu v zmysle tohto článku, sa treba ubezpečiť, že toto rozhodnutie bolo vydané na základe posúdenia veci samej (pozri v tomto zmysle rozsudok Miraglia, C-469/03, EU:C:2005:156, bod 30).

29 V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol, že rozhodnutie súdnych orgánov zmluvného štátu, ktorým je obvinený právoplatne oslobodený spod obžaloby pre nedostatok dôkazov, sa má považovať za rozhodnutie, ktoré bolo založené na takomto posúdení (pozri v tomto zmysle rozsudok van Straaten, C-150/05, EU:C:2006:614, bod 60).

30 Treba teda konštatovať, že uznesenie o zastavení konania vyhlásené na základe vyšetrovania, počas ktorého boli obstarané a posúdené rôzne dôkazy, sa má považovať za uznesenie, ktoré bolo predmetom posúdenia veci samej v zmysle rozsudku Miraglia (EU:C:2005:156) v rozsahu, v akom obsahuje konečné rozhodnutie o nedostatočnej povahe týchto dôkazov a vylučuje akúkoľvek možnosť, že by sa o veci znova rozhodovalo na základe rovnakého súhrnu dôkazov.

31 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že na to, aby sa osoba považovala za „právoplatne odsúdenú“ v zmysle článku 54 DVSD za trestný čin, ktorý jej bol vytýkaný, musí byť trestné stíhanie definitívne zastavené, takže dotknuté rozhodnutie v zmluvnom štáte, v ktorom bolo prijaté, poskytuje ochranu priznanú zásadou *ne bis in idem* (pozri v tomto zmysle rozsudok Turanský, C-491/07, EU:C:2008:768, bod 32, ako aj bod 35 a citovanú judikatúru).

32 Rozhodnutie, ktoré podľa práva zmluvného štátu, v ktorom bolo začaté trestné stíhanie proti osobe, nevylučuje obžalobu na vnútroštátnej úrovni s konečnou platnosťou, nemôže totiž v zásade predstavovať procesnú prekážku, pokiaľ ide o prípadné začatie alebo pokračovanie trestného stíhania za ten istý trestný čin proti tejto osobe v inom zmluvnom štáte (rozsudok Turanský, EU:C:2008:768, bod 36).

33 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu tak na základe rozsudku vydaného Cour de cassation 2. decembra 2009 vyplýva, že uznesenie o zastavení konania nadobudlo právnu silu rozhodnutej veci. Keďže trestné stíhanie treba považovať za skončené, tvorí tak na území Belgického kráľovstva prekážku novému trestnému stíhaniu proti pánovi M na základe toho istého trestného činu a rovnakého súhrnu dôkazov, ako sú dôkazy, ktoré boli preskúmané v rámci konania, v ktorom bolo vydané toto uznesenie. Články 246 až 248 CIC totiž v podstate stanovujú, že konanie môže byť obnovené iba na základe nových skutkových okolností a/alebo dôkazov, t. j. osobitne dôkazov, ktoré ešte neboli preskúmané vyšetrovacím senátom a ktoré môžu zmeniť rozhodnutie o zastavení konania.

34 Okrem toho treba pripomenúť, tak ako to aj Súdny dvor rozhodol v bode 40 jeho rozsudku Bourquain (C-297/07, EU:C:2008:708) v súvislosti s kontumačným rozsudkom, že samotná skutočnosť, že toto trestné konanie by podľa vnútroštátneho práva spôsobilo obnovu konania, nevylučuje ako taká, že tento rozsudok sa tak či tak považuje za „právoplatný“ v zmysle článku 54 DVSD.

35 Okrem toho treba uviesť, že právo nebyť stíhaný alebo potrestaný v trestnom konaní dvakrát za ten istý trestný čin je uvedené aj v článku 50 Charty, čiže článok 54 DVSD treba vykladať v tomto ohľade.

36 V tejto súvislosti treba na úvod uviesť, že posúdenie „právoplatnosti“ dotknutého trestného rozhodnutia sa musí urobiť na základe práva členského štátu, ktorý ho vydal.

37 Ďalej treba uviesť, že podľa vysvetliviek týkajúcich sa článku 50 Charty, ktoré sa majú zobrať do úvahy s ohľadom na ich výklad (rozsudok Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, bod 20 a citovaná judikatúra), „pokiaľ ide o situácie uvedené v článku 4 protokolu č. 7, teda o uplatňovanie zásady v rámci toho istého členského štátu, zaručené právo má rovnaký význam a rozsah ako zodpovedajúce právo v EDĽP“. Vzhľadom na to, že článok 54 DVSD na účely uplatnenia zásady *ne bis in idem* na prípadné stíhanie vedené v inom zmluvnom štáte odvíja „právoplatnosť“ súdneho rozhodnutia od právoplatnosti tohto rozhodnutia v zmluvnom štáte, v ktorom bolo vydané, má tento bod vysvetliviek v prejednávanej veci význam.

38 Z článku 4 ods. 2 protokolu č. 7 k EDĽP teda vyplýva, že zásada *ne bis in idem* stanovená v bode 1 tohto článku nebráni možnosti obnovy konania, ak „nové alebo novoodhalené skutočnosti“ môžu ovplyvniť rozhodovanie vo veci.

39 V tejto súvislosti v rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva Zolotoukhine v. Rusko (č. 14939/03, bod 83, 10. februára 2009) bolo rozhodnuté, že článok 4 protokolu č. 7 k EDĽP „treba zohľadniť, keď sa začne nové stíhanie a skoršie rozhodnutie o oslobodení alebo odsúdení nadobudlo právnu silu

rozhodnutej veci“. Naopak, mimoriadne žaloby sa nezohľadnia, pokiaľ ide o určenie, či konanie bolo s konečnou platnosťou uzatvorené. Napriek tomu, že tieto žalobné prostriedky predstavujú pokračovanie prvého konania, „právoplatnosť“ rozhodnutia nezávisí od ich výkonu (Európsky súd pre ľudské práva, Zolotoukhine v. Rusko, č. 14939/03, bod 108, 10. februára 2009).

40 V prejednávanej veci možnosť obnovy súdneho vyšetrovania z dôvodu novoodhalených skutkových okolností a/alebo dôkazov, ako je to stanovené v článkoch 246 až 248 CIC, nemôže spochybniť právoplatnosť uznesenia o zastavení konania vydaného vo veci samej. Pravda, táto možnosť nie je „mimoriadnou žalobou“ v zmysle uvedenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ale ide skôr o výnimočné začatie, a to na základe odlišných dôkazov, oddeleného konania než o jednoduché pokračovanie už ukončeného konania. Okrem toho s ohľadom na potrebu overenia skutočne novej povahy navrhovaných dôkazov na odôvodnenie obnovy konania môže začať každé nové konanie založené na takejto možnosti obnovy proti tej istej osobe a za rovnaký čin iba v zmluvnom štáte, na ktorého území bolo toto uznesenie vydané.

41 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 54 DVSD sa má vykladať v tom zmysle, že uznesenie o zastavení konania pred podaním obžaloby, ktoré je v zmluvnom štáte, v ktorom bolo toto uznesenie vydané, prekážkou nového vyšetrovania za trestný čin spáchaný rovnakými skutkami proti osobe, ktorej sa toto uznesenie týka, pokiaľ sa prípadne proti tejto osobe nevyskytnú nové skutkové okolnosti a/alebo dôkazy, sa má považovať za rozhodnutie predstavujúce právoplatný rozsudok v zmysle tohto článku, a tvoriť tak prekážku novému vyšetrovaniu proti tejto osobe za ten istý trestný čin v inom zmluvnom štáte.

O trovách

42 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

Článok 54 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach, podpísaného 19. júna 1990 v Schengene (Luxembursko), sa má vykladať v tom zmysle, že uznesenie o zastavení konania pred podaním obžaloby, ktoré je v zmluvnom štáte, v ktorom bolo toto uznesenie vydané, prekážkou nového vyšetrovania za trestný čin spáchaný rovnakými skutkami proti osobe, ktorej sa toto uznesenie týka, pokiaľ sa prípadne proti tejto osobe nevyskytnú nové skutkové okolnosti a/alebo dôkazy, sa má považovať za rozhodnutie predstavujúce právoplatný rozsudok v zmysle tohto článku, a tvoriť tak prekážku novému vyšetrovaniu proti tejto osobe za ten istý trestný čin v inom zmluvnom štáte.

Podpisy